

Dues comèdies

Fer riure, vet aquí el gran dilema. Fer riure amb elegància, dient coses, tocant voravius. Aquesta era la gran premissa d'un dels grans clowns de la literatura moderna, Oscar Wilde, que aprofitava la mínima ocasió per fotre's dels anglesos. L'alta comèdia. No cal dir que portar a escena qualsevol obra de l'irlandès és difícilíssim. Aquelles frases punyents, brillants, en boca d'un actor en hores baixes són un desastre, ja que perden qualsevol deix de lluentor i semblen banals.

Un marit ideal és inferior a, per exemple, El ventall de lady Windermere. Feta pels mateixos actors i dirigida pel mateix director, la distància entre el que podem veure al Goya i el que vam veure al TNC és gairebé abismal. La causa? Potser creure que pots fer Wilde d'ofici.

Una cosa ben diferent és Boulevard, de Carol López. Sembla com si a l'autora, després de l'èxit de Germanes, li haguessin recomanat, via empresarial, que havia de fer una alta comèdia. I ella, intel·ligent, ha escrit i muntat la comèdia d'una comèdia. Si Wilde explica les intimitats de la classe dirigent anglesa, López relata les misèries d'un grup d'actors. És molt Albee, molt americana, però amb els estímuls locals imprescindibles perquè una obra de teatre de tall còmic tingui èxit allà on es representa. López, a més, treu ferro a moltes situacions dramàtiques que envolten el món del teatre. "This is show business", canten els actors al final.

Andreu Gomila
Avui 09/12/2009

Carol López fa diana amb 'Boulevard'

De l'entorn familiar de la triomfal Germanes a l'interiorisme de la família teatral de Boulevard. Carol López torna a fer diana. La dramaturga exhibeix una altra vegada el seu domini de l'escriptura i el ritme de la comèdia. I compon un divertit i intel·ligent retrat d'un món marcat pels egos dels protagonistes.

«Si hi ha una cosa que detesto és avorrir», ha dit més d'una vegada aquesta creadora. I fidel a la seva aposta per un teatre popular, però confeccionat amb pulcres mecanismes de rellotgeria, ha elaborat un relat en què el riure es desferma a partir de la identificació dels trets d'uns personatges que destil·len credibilitat. Les riallades dels professionals de l'escena, el dia de l'estrena a la Villarroel, són el testimoni que López ha sabut reflectir, administrant amb habilitat els tòpics, el que es cou al darrere de les bambolines.

L'espectacle recrea els assajos d'una alta comèdia inspirada en el film Historias de Filadelfia, de Cukor. S'inicia amb l'escena on es dibuixa un dels dos possibles finals de l'obra i acaba mostrant els actors darrere el teló mentre se senten els aplaudiments del públic. Però l'entrellat està en els accidentats preparatius.

Un director jove i ambiciós (Ernesto Collado) afronta l'encàrrec de dirigir Boulevard. Aplica el seu lema –si tens por, fes-ho– però és exigent i enfrontant-se a la productora, autoanomenada la veloç que mai falla (una hilarant Marta Pérez), imposa el seu germà com a actor principal (Paul Berrondo) i la protagonista Tracy (una estupenda Àgata Roca), que feia cinc anys que estava retirada després

d'haver estat l'heroïna d'un culebró.

EXIGÈNCIES DE DIVA

Una esplèndida Amparo Fernández és la diva Rosa Maria (a pocs se'ls va escapar una possible al·lusió a la Sardà). Amb les exigències de qui des de la seva experiència creu estar per damunt dels altres, es permet aconsellar canvis en la trama i el llenguatge, entre altres raons perquè no sap pronunciar els noms en anglès.

Tracy és la víctima propiciatòria de la seva mala llet, però a la vegada és l'objecte del desig del director –«per tirar-te l'actriu, no cal oferir-li el paper principal, n'hi ha prou de prometre-l'hi», apunta la veloç–, fet que complica encara més la resolució de la peça, que, com a reflex de la societat en què vivim, utilitza el català i el castellà. Bilingüisme al servei d'una brillant paròdia sobre el que passa darrere del teló.

César López Rosell

El Periódico 19/11/2009

Como una copa de champaña

Alta comedia, con ritmo, burbujeante, elegante, no estamos ante un vino de aguja, sino ante una copa de champaña. Esto es lo que pide Max, el director de Boulevard, y eso es lo que el Boulevard de Carol López nos ofrece. Y es que estamos ante un delicioso ejercicio de teatro dentro del teatro: una productora contrata a un director para que dirija una comedia titulada Boulevard, inspirada en la película Historias de Filadelfia, y protagonizada por una actriz, un actor y una diva. Amparo Fernández, con su melena pelirroja y su desenvoltura, cumple el perfil de diva con creces. El personaje de Tracy (Katherine Hepburn en la película i Ágata Roca en Boulevard) es un bombón, sí, pero el de la madre que interpreta nuestra diva se lleva la función de calle.

En realidad, la diva quiere hacer el personaje de Tracy pero ya no tiene edad ni entra en el vestido. Así es que el director tiene que buscar a una actriz que pueda hacer de pija casadera y que no haya pasado antes por él, pues ya se sabe que las relaciones de cama dificultan las de carácter profesional.

La joven resucita como actriz tras haber dejado el culebrón televisivo que protagonizaba. Y es que la referencias a los conflictos propios de la profesión son constantes. El proceso de creación y ensayos, con todos los problemas que van apareciendo y que la compañía ha de salvar, queda estupendamente plasmado en este nuevo trabajo de Carol López, una dramaturga y directora con un don especial para la comedia. Sus diálogos son ágiles y afilados, resuelve perfectamente la intrincación entre las tramas y las subtramas y sabe obtener de los intérpretes lo que quiere. En Boulevard están todos maravillosos. Chin-chin, pues, por ellos.

Begoña Barrena

El País 18/11/2009

L'esperat retorn de Carol López

Carol López furga en el teatre per parlar de teatre a Boulevard, el nou projecte de la dramaturga barcelonina que repeteix com a autora i directora després de

l'espantant èxit de Germanes. El muntatge va viure dilluns la seva estrena oficial en una sala Villarroel atapeïda de companys de professió i de periodistes, que van saludar la interpretació de qui el proper gener assumirà la direcció artística del centre amb una generosa tanda d'aplaudiments. Boulevard estarà en cartellera fins al 21 de febrer de l'any vinent.

El peculiar mètode de Carol López, amb la improvisació i la reescriptura com a eina de treball, es posa en aquesta ocasió al servei d'una proposta que homenatja el cinema en blanc i negre i les Històries de Filadèlfia, de Katherine Hepburn i Cary Grant. En clau de comèdia, un quartet d'actors -Paul Berrondo, Ernesto Collado, Àgata Roca i Amparo Fernández- i la seva productora -Marta Pérez- intenten posar dempeus un muntatge escènic que versa sobre una dona de l'alta aristocràcia que es debat entre casar-se amb el seu promès bandarria i disbauxat o el germà honest i compromès

Boulevard apel·la al voyeurisme de l'espectador deixant-li ficar el nas a la rebotiga d'un escenari qualsevol, xafardejant en la privacitat dels artistes que es desplega sense rubor a l'altra banda dels decorats. Així, l'escenografia va disposant a cada moment en quina banda de l'acció es pot recrear la mirada encuriosida del públic alhora que se li desvetllen les petites misèries de les persones que hi ha al darrere dels personatges. Un director ambiciós, una diva gastada, un actor secundari enamorat i una exestrella de la televisió que ho va deixar tot per anar a viure amb el seu xicot. Un còctel explosiu que completa una productora reconvertida a actriu.

El gremi es va sentir al·ludit en nombroses ocasions durant l'hora i mitja de la funció de dilluns. Quan un dels personatges assegura que els actors catalans "han de treballar el doble" per fer el mateix que els anglesos i els nord-americans, la intensitat del murmureig va assolir les cotes més elevades. Boulevard pica l'ullet constantment a la gent de la professió teatral. Però no per això deixa d'exhibir arguments interessants que fan pensar que serà un muntatge de llarga i reeixida trajectòria.

Toni Mata i Riu

Regio 7 18/11/2009

Pels darreres

Comèdia rere comèdia, Carol López i el seu equip van consolidant una línia de treball esponjosa, divertida i còmplice. Ja des del mateix títol, Boulevard explicita la seva vocació de teatre popular: apunta a la poma del riure que planta al cap de cada espectador i la travessa una i altra volta amb infal·lible precisió. Atenta a les expectatives d'un públic ampli i amb ganes de passar-s'ho bé, López construeix un oliat mecanisme que ens mostra l'escena final d'una "alta comèdia" mel·líflua i coent, per rebobinar tot d'una i ensenyar les vergonyes de l'entre bastidors, els darreres de l'escenari, la preparació de l'artifici. Un assaig ple de dificultats i ensopegades que col·lapsen el director (Ernesto Collado) desesperat davant els tics i les manies dels intèrprets, desbordat pel fet que la ficció que munta s'acompleix també en el dia a dia dels assaigs.

Paul Berrondo és l'actor que necessita conèixer tots els antecedents i calçar-se les sabates que ha de dur a escena per tal de construir adequadament el personatge. Marta Pérez és la irrefrenable productora que s'arromanga per tirar endavant l'obra, fins al punt de substituir una actriu en l'últim moment. Amparo Fernández encarna la diva Rosa Maria (amb tots els ecos que se'n deriven), que entra com un elefant en un magatzem de cristalleria fina i es mira la resta del repartiment

des de la torre d'ivori de la seva experiència incontestable, malgrat ser incapaç de pronunciar l'anglès correctament. Àgata Roca és el blanc de les invectives de la diva i l'objecte del desig de director i intèrpret, motiu de conflicte que enrarirà encara més el procés de muntatge. Tots els elements que constitueixen la preparació de l'espectacle són posats sota el focus de la paròdia. El dia de l'estrena tot són nervis i corredisses i, en perfecta rima amb el principi, l'obra es tanca amb el final d'aquella alta comèdia ara vista entre bambolines.

Francesc Massip

Avui 18/11/2009